

לובלין, יום ראשון, 29 במרס 1942

אחותי היקרה,

קשה לי לענות על שני המכתבים שלך כי שמעת בוודאי על הגירוש של לובלין, הנמשך כבר 14 ימים תמימים, ומתי זה ייגמר – איש אינו יודע. 15 אלף כבר שולחו – אבות, אמהות בלי הילדים, ילדים בלי הורים, ערומים ויחפים. אני יצאתי ללא כלום. השארתי הכל. לא היה לי היכן להסתיר משהו וגם לא היה לי לאן להביא שום דבר. כאלף מתים ל"ע [לא עלינו] גועו באופן טרגי. אני נמצא עדיין בלובלין, מתחבא במרתף חשוך, כבר 14 ימים לא ראיתי את אור היום. היום, יום ראשון, יצאתי לרחוב. הלכתי לדואר. אולי הגיע כסף כלשהו בשבילי. נשארתי בלי פרוטה. במרתף התקיימתי, עם בן דודי, על לחם ומים, שאדם אחד סיפק לנו.

כבר אין לי היום כלום ואין יודעים מתי זה יפסק. לובלין כולה כאילו מתה. מ"ז עם מ', כל הילדים עם נ' נתפסו ונשלחו, לא יודעים לאן. אי אפשר לתאר מה שקרה בלובלין. אם יתפסו אותי, אין לי אפילו 50 זהובים כדי לקחת אתי לדרך. צריך ללכת אל פ' ויחד אתו להשתדל לשלוח לי משהו בדחיפות, שיהיה לי קצת כסף מוכן לדרך. הלוואי ואשאר בחיים. בלובלין אומרים שלכל זה גרם ב"ק [כנראה הנריק בקר, יו"ר הוועד היהודי. האשמה לא מבוססת], ובגללו קרה האסון. אינני יכול יותר לכתוב. אני נראה כמו מת, מהרעב. מה שהצלחתי להציל ילך בוודאי לאיבוד כי איש אינו בטוח ביומו. הוציאו את החולים מבית החולים היהודי ואת החולים מבית החולים של המחלות המידבקות, לא יודעים לאן, ואת בתי החולים סגרו. דברים איומים קורים בלובלין. זכרי מה מצפה לי, ייתכן שזאת העזרה האחרונה בשבילי, כי חיי אינם בטוחים. איש בלובלין איננו בטוח. לכו ישר אל פ' והראו לו את המכתב. אמרו לו שבלובלין בוערת אש על ראש שארית הפליטה. עזרו לי כל עוד הדבר ניתן.

בינתיים אני נוהר מאוד. מי ייתן ואצליח גם להבא. את 100 הזהובים ששלחתם לי בהודמנות על-ידי מישוהו ללובלין לא קיבלתי, ולבטח גם לא אקבל, כי הוא לא ימצא אותי. גם אינני יודע עם מי שלחת. שלחי כסף לפי הכתובת [...]

דרישת שלום לכם ידידותית ולבבית. אני מנשק אתכם מעומק לבי. הלוואי שאוכל עוד להתראות ולהתכתב אתכם,

דניאל